

Nikodin

Cernodrimski

Novo

Utro

© R 9 d a n t t o m

НОВО УТРО

Ако и воопшто се изградував
на денешната светлина
тоа за миг исчезна
исчезна како што исчезна
надежта од Очиве
повторно исто
темна патека која сега
ме донесе до понорот
еве не гледам во темнинава
и покрај обилната светлина околу
но сепак од длабочините на бездната
го чувствував смрадот на демоните
кој како пијавици се лепат на воздухов
и се впиваат во мозокот како мисли Чудни
некоја визија дава
исполнета со оган и прав
а како подршка и роморот е тука некаде
од кој и сеприсутноста трепери
крештав и пискав глас низ ушите минува
и
ја пробива мембраната
но болката ја нема никаде
Чудно
се е тука Чудно и нестварно
напати како немир во душата ќе се јави
напати како очај ќе се простри
напати како безнадежност ќе помине
се така во разни облици
само чекор до безната
која нема крај
која нема дно
која води во вечната проклетија
од каде што малкумина нашле излез
но многумина ја нашле вратата за влез

толку голема
 толку широка
 што катадневно како магнет
 многумина ги влечи
 до самиот влез
 а таму
 над самата врата
 натпис
 само еден збор
 од многумина неразбран
 од многумина несватен
 од многумина погрешно прочитан
 стои со големи букви
 малку потемнети
 но доволно јасни за читање

ВЕРБА

верба која те запира на прагот
 од проклетијата

ВЕРБА

која доколку не ја разбереш те тера
 тука
 на самиот понор
 повторно
 можеби за последен пат
 да ја завртиш главата
 назад
 кон сите патеки кои те довеле доведе
 да ја завртиш главата
 назад

и повторно

и повторно

и повторно

ги погледнеш сите патеки

овде на самиот понор
 времето нема вредност
 овде на самиот понор

времето не врви
 и тоа застанува
 застанува и се нарекува
 последна Шанса
 Шанса која можеби
 можеби повторно
 некоја патека ќе ја осветли
ВРЕМЕТО
 спасителот вечен на Човекот
ВРЕМЕТО
 уништувачот вечен на Човекот
 тука се едно
 те исто е
 последна Шанса и ништо друго
 ако некаде околу
 бледоста ја наречеш светлина
 тогаш чекорот итаница ќе ти се стори
 и повторно
 назад ќе те врати
 назад во безнадежната маса од луѓе
 како надежен случај
 ако
 на дилемата и сомнежот и го додадеш
 сомнежот и во бледилото
 тогаш
 наместо фанфари и труби
 наместо почести
 како флуид силен ќе те повлече
 во понорот ќе те фрли
 и назад нема
 нема од вечната проклетија
 каде има само еден
 пад без крај
 ужас што досега
 во книга Човекова не е напишан
 понорот
 ќе те дочека со пад страшен

и тресок силен
 зидовите негови
 лигави и оштри
 само удари по телото ќе ствараат
 и рани незатворени ќе бликнат
 исполнети со смрдлив гној
 и нечиста крв
 крикот од грло
 а сега ќе излезе
 но сила темна ќе го стегни
 и пострашен ќе го направи
 но тоа е само влезот на понорот

подолу
 етеги младите демони
 Жедни за месо Човечко
 кинат од сите страни
 а тие како кинат
 гледај сега на истото место
 повторно месо се ствара
 но болка е тоа
 кога го кинат
 но болка е тоа
 кога се создава
 кинат неуморно
 знаат дека тука го нема времето
 знаат и перверзно се смеат
 танцови Чудни и несватливи играат
 ритуали прават
 и повоторно
 кога жедта ќе им се јави
 ненаситно се нафрлаат
 на месото Човечко
 не им смета крвта нечиста
 не им смета гнојот гнасен
 туку сласт им прави
 немаш време за мисла една да створиш

немаш време за крик да пуштиш
 додека минала едната болка
 етеја другата
 се надоврзува
 незнаеш
 дали ден минал
 незнаеш
 дали недела минала
 незнаеш
 дали и векот пролетал

падот е уште пострашен
 мислиш на цврсто тло си
 мислиш дека сепак земја чувствуваш
 не не е тоа радост
 туку еден миг е
 миг кој ти дава можност сила да собереш
 во темнина
 густа црна и леплива
 не гледаш никого
 мирно и тивко
 евего сега сомнежот
 величенствено со своите орди
 во виугите на мозокот се вгнездува
 дали сепак е крај
 или почеток на уште нешто
 и кога мислиш дека сепак е крај
 дожд од ситни оштри камчиња се истура
 неможиш ни движење да направиш
 само удар по удар чекаш
 и повторно тишина проклета
 и повторно сомнежот
 триумфално маршира насекаде низ виугите
 дека сепак е крај ова или ново нешто
 удари од камшици створени
 којзнае од што те стигаат
 на сите страни ги има

не гледаш кој ги држи
не гледаш кој ги управува
само ударите ги чувствуваш еден по еден
летаат на сите страни од телото
неможеш да се одбраниш
посакуваш барем главата да ја заштитиш
но рацете откажуваат послушност
или и тие се преморени
или и ним ги управува сега сомнежот
немаш време да ги броиш ударите
но имаш време да вриштиш
овде криковите летаат од грлото
и кога камшиците ќе прекинат
повторно тишина проклета
само во главата смеата одвратна што одекнува
се смее сомнежот
што ете и тој на кратко царувал со тебе
откако ќе се задоволи
ќе ги задоволи своите страсти
се повлекува тивко и незабележано
оставајќите на тишината
а тогаш во таа тишина
сваќаш дека не си сам
од ситестрани одекнуваат
врисоци и лелеци
некаде блиску
го чувствуваш
но не го гледаш
завиткан е во сопствената темнина
моли за прошка
а како одговор
нови удари со којзнае што
и смеење одвратно и понижувачко.....
само за миг
кога камшикот не ја пара темнината
ете некој тивко Шепнува
толку беше од нас

и ова е крајот
 тишина и молк
 нема удари и темнината
 сега попуштила со густината
 некој силуети се назираат
 тоа е навистина крајот
 и
 уште мислата не си дофатил доволно
 добро и цврсто
 громогласен и одвратен лик
 пред тебе бликнува од никаде
 Час е голем колку една планина
 Час е мал колку едно зрнце песок
 но доволно силен
 со смеата своја
 да те отфрли далеку
 толку далеку
 или подобро кажано
 толку подлабоко во бездната
 што паЃањето е брзо и вртоглаво
 со брзина светлосна
 знаеш само дека овде
 времето го нема
 та затоа не знаеш
 кога започна новиот пад
 а кога
 заврши или можеби уште трае

Но етети
 некој или некои
 те дочекува на мекост да паднеш
 и само со поглед да видиш
 како канонада од плуканици
 и разни гнасотилаци Човечки
 на тебе се истураат
 ги бришеш прво со рацете
 прво споро

потоа побрзо
 и се побрзо
 и се побрзо
 и се изморуваШ
 папсано седнуваШ клекнуваШ
 стануваШ
 одиШ напред
 се враќаШ назад
 а плуканиците се тука
 дож пороен
 ги оставаШ на тебе сега
 ги има насекаде по телото
 не ти смета смрдеата нивна
 не ти смета гнасотилоста нивна
 ни па скрамата
 што покасно се фаќа
 рамнодушно
 со поглед туп одиШ
 и ти
 стануваШ плукач гнасен
 кога пред тебе ќе се створи
 некој со поглед изгубен
 и збунет
 ги напињаШ градите и грлото
 збираќиго
 и последниот грам шлајм
 што ете некогаш ти се налепил
 да сега го ифрлиШ
 што подобро
 звукот одвратен е само пропратен
 на церемонијата плукачка
 кога ќе се измориШ од плукаЊето
 тогаш почнуваШ
 со новите гнасотилаци
 немаШ веќе срам
 или чувство на вина
 напротив

некоја годрост ти се јавила
што ете тоа го правиш

потоа со целата рамнодушност
која те исполнила
правиш еден мал чекор
кој ете те лажи дека си подалеку
подалеку од ужасот изминат
и дека си го правел нештото
бидејќи си морал
спасот како од никаде доаѓа
како дрво осмено
кое се ствара пред тебе
немаш време да мислиш од каде дојде
во бескараој темен тука сега гледаш
светлост една
и во светлост дрвото
те мами волшебно под крошната своја
а ти омаен иташ
иташ иташ неуморно
иташ незапирливо
и со секој твој чекор
тоа е повоторно чекор подалеку
од тебе
стравот грчеви во стомакот ти прави
од немоќта твоја
папсано седнуваш
не гледаш на што
и дрвото милост прави
до тебе иди со крошна ширна
птиците појки во хор викаат
од гранките многубројни
беднику, беднику смртен
отворија душата своја
и во исповед ја стори
ти наивен еден
сега за твои добри дела зборуваш

а хорот во еден глас вика
 тоа го знаеме
 тоа го знаеме
 што лошотилак си сторил
 што гнасотија си оставил
 ти повторно наивен
 вентилот на душата своја го отвараш
 што ете кришно си го чувал
 и темнинана ја вадиш
 темнината на душата своја
 збор по збор
 долго долго зборуваш
 со тишината околна
 која во уво големо се сторила
 немаш солзи
 а на плач ти иде
 бликаат зборовите бликаат
 се до крајот
 кога тишината ладна станала
 и молкот претежок
 неизвесност морничава те прегрнала
 и напнатост до болен грч
 појките од видик ги снема
 само гласот нивни
 на заминување го слушаш
 сега е ваш
 сега е ваш
 ваш
 ваш засекогаш
 вчудоневидено гледаш слушаш
 и повторно како некогаш чувствуваш
 чувствуваш дека стравот повторно се вратил
 стравот од неизвесноста во проклетата темнина
 која одеднџе станува повторно густа
 и ладна
 морничава
 чувствуваш како многупати

вилиците играат
 играат една игра неконтролирана
 гласовите одекнуваат сега наоколу
 одекнуваат и во главата
 одекнуваат правејќија мозочната хемисвера
 жешка и неподнослива
 правејќиго мозочниот простор тесен
 за сите тие крештави гласови
 кои во еден оркестриран хор викаат
 зарем не го свати зборот
 зарем не го разбра зборот
 зарем не го виде блеокот кој
 како искра пролета пред твоите очи
 ти слепецу
 се сомневаше во треперот на искрата
 ти беднику
 не ја покривај главата со рацете
 и во темнинава те гледаме
 и во темнинава те следиме
 зарем не сфати
 ти очајнику
 дека самиот ја создаде оваа темнина
 дека самиот ја хранеше оваа темнина
 дека самиот ја градеше оваа темнина
 не очајувај сега
 попусто е се
 залудно е се
 сега кога си тука
 сега кога си со нас
 со сопствените демони
 зарем не разбра дека ти не создаде
 дека ти не чуваше грижливо
 дека ти не хранеше обилно
 дека ти не чуваше од светлоста
 не очајувај
 солзи нема да ти дадеме
 лелек нема да ти пуштиме

ајде сега
 барем припремисе за следниот удар
 знаеш
 ќе биде страотен
 не го грчи телото
 ќе ти се распарчи на делчиња
 ајде припремисе
 приближуваме до крајот
 но не е крај
 приближно до крајот
 ние твоите демони
 те напуштаме засекогаш
 си одиме на друго место
 а тебе
 те оставаме со тресокот
 ако го издржиш
 и ние не знаеме потоа
 потоа што ќе биде
 одеднаш гласовите ги снемува
 тишината зацарува
 темнината се згуснува
 темна темна
 со нож кога би имал
 би можел да ја сечеш
 зацарува со шумолот
 во ушите се вовлекува
 молк
 тишина
 неизвесност
 и тресок силен
 и болка неодредена
 и глас громогласен
 пропратен со грмотевица
 ДОБРЕДОЈДЕ ВО ПРОКЛЕТИЈАТА
 и молк
 тишина
 и неизвесност

И МОЛК
 ТИШИНА
 И НЕИЗВЕСНОСТ
 И МОЛК
 ТИШИНА
 И НЕИЗВЕСНОСТ
 И МОЛК.....

и сега кога знаеш
 и кога вејке ти е јасно дека тука
 овде
 во темнината
 во проклетијата
 времето нема вредност
 незнаеш сега колку изминало
 дали само еден миг
 дали еден ден
 дали веќе и векот изминал
 а тишината
 и темнината те дели
 прво на половина
 потоа на поситни
 поситни
 се до најитните делови
 те дели и распарчува
 полека и сигурно
 немаш болка
 имаш само апатија
 апатија која делува како анестезик
 и ти ти го приспило чувството за болка
 и каде да се завртиш
 се едно исто та исто
 и каде да пуштиш рака
 се едно исто
 празнотија
 исполнета со темнина

густа
апатијатијата
те тера веќе да затвориш очи
а и да ги држиш отворени
сеисто тие
полека и тишината
ти ја зголемува апатијата
веќе чувствуваш
како и последниот атом
од твојата сила
ти ја откажува послушноста
се препушташ
на ништотијата
да те носи каде сака
да прави со тебе што сака
не ја гледаш никаде
но сепак ја чувствуваш
реката на ништавилото
како полека
прво нежно те подзема
со своите чиниш нежни раце
се додека не те прегрне
и те стави сигурно во своите прегратки
а потоа
откако ќе те фтурне
во врлогот
те удира немолосрдно
од сите страни
не остава ни едно место
на твоето тело
недопрено
не знаеш веќе ни кога започнала
не знаеш ни кога ќе заврши
таа тече неуморно
и те носи во мрак густ
каде веќе и болката нема значење
каде и чувата се веќе отупено

само знаеш
дека се уште постоиш
во ништавилото.

Пловиш
но не така безгрижно
незнаеш од кога
незнаеш до кога
одвреме навреме
Чувствуваш како текот запира
и слушаш гласови нежни
кои раскажуваат за минато време
кое било убаво
а потоа силна одвратна смеа
која сега повторно ти ја враќа
болката во ушите
силна и неподнослива
и повторно тишина
и тек
и повторно некаде запира
и спомени оживува
колку се поубави
колку се исполнети повеќе
и повеќе со смеа и радост
толку болката во ушите е поголема
те носи
се до еден момен
кога го гледаш пред себе
сопствениот пекол
сега како одеднаш
да се изгуби ништавилото
пекол кој е исполнет
со стварни мисли
висат насекаде
низ бескрајните ходници
од камења разни
оштри небаре сечила се

висат
и со пискав глас викаат
Ослободине
Ослободине ти проклетнику
Ослободине
ти неразумно сушество
ослободине веќе еднаш
ти си нашиот творец
ти си нашиот создател
не создаде
во твојот мал ум
но немаше никогаш храброст
да ете не реализираш
ослободине сега барем
тука
да станеме твоја реалност
зарем сеуште и тука
ти е присутен тој страв
зарем сеуште се плашиш од себеси
погледни наоколу
погледни и неплашисе
ние сме твои
ние сме ти
ти другиот тие
ти што упорно порекнуваше дека не си ти
погледните
се јавува некоја
погледните добро
знам грда сум одвратна
непријатна и за гледање
но се секаваш ли
ти ме создаде онаа ноќ
ноќ кога беше сам
во темената соба
стуткан во аголот седеше
но и тогаш немаше солзи да заплачеш
а сакаше

сакаше од дното на твојата душа
и со шепот на мало дете
ја проколнуваше судбината
и тогаш во тој миг
ме создаде мене
посака
јас бев тука во твојот ум
но ненајде храброст
да ме направиш стварност
се исплаши и ти од мене
и ме фрли тука
во оваа дупка каде само чмаам
бидејќи сум празна мисла
чмаам во твојот пекол
и јас
како и многу други кој ете ти
не создаваше
сега чмаеме
и сега кога дојде
нема да ти посакаме добредојде
туку повторно бараме
да не ослободиш
да не пуштиш да живееме
ајде не се плаши
дајни некој грам
од твојата енергија
и вратине во живот
вратине
и ќе ги разбиеме твоите илузии
кои така љубоморно ги гаеше
дека
да те води стравот
е голема храброст
вратине во живот
ние сме твојот страв
и сега навистина ќе те направиме храбар
чекориш понатаму

не сакаш да ја слушаш оваа мисла
 чекориш
 но друга етеја погромогласна
 повторно ти навлегла во некоја виуга
 повторно сака гнездо да свие
 успеала да се одлепи од зидот
 и сега викот со ехо прави
 одзвонува
 и ги надвикува сите други
 кои сега замолкнаа одеднаш

Се секаваш ли на мене
 ме створи во ден еден
 кој за тебе беше тажен
 многу тажен
 тогаш само да те потсетам
 ја отвори оваа врата
 срамежливо
 но доволно уверливо
 беже тажен што те повредија
 те повредија многумина
 а ти им веруваше
 слепо
 одеше по нивните патеки
 со слепата верба
 која на крај те однесе во ќор сокак
 и тогаш
 додека клечеше во аголот
 стуткан како во мајчина утроба
 посака да и возвратиш
 жестоко
 толку жестоко
 што би те паметеле и нивните
 идни три генерации
 еве ме
 те чекав
 и знаев дека ќе дојдеш

ајде сега нахраниме
 нахраниме со твојта енергија
 и онака ја имаш повеќе од потребно
 ми треба само атом
 а јас ќе те однесам кон врвот
 врвот за кој секогаш тежнеше
 но се плашеше да тргнеш кон него
 го гледаше секојдневно
 и само восхите му праќаше
 знај
 ќе има патеки тесни
 ќе има уверови на ледините
 ќе има многу бури
 орлите ќе посакаат
 во гнездото нивно да не стават
 соколите очи да ни испијат
 змиите со отров да не наколкаат
 но јас
 стравот во пазуви ќе го чувам
 цврсто ќе го стегнам
 водилка ќе ти бидам
 деноноќно
 и неуморно
 ајде разбудисе веќе еднаш
 разбудисе и отвори ги очите
 та ова е само кошмар
 Но знаеш дека мисла
 во очај еден си ја створил
 та добро нема да носи
 не ја слушаш повеќе
 не сакаш да ја слушаш
 ни не ни било која
 а тогаш
 сила за тебе непозната те вовлекува
 те влечи со брзина светлосна
 во вртлог еден
 каде светлост нема

само точки чудни
и одвреме навреме пламени јазици кон тебе
итаат да те фтасаат
итаат да ти посакаат добредојде
незнаеш
колку долго те влечи вртлогот
и каде
да викаш бесцелно е
гласовите кои допираат до тебе
како жагор се
на некое место ромор громогласен
напати врисоци страотни ќе слушнеш
та затоа твојот глас
овде само во ехо празно ќе се стори
не се секаваш веќе
кога вртлогот те подзел со себе
само ударот што го чувствуваш
ти кажува дека сепак има крај
не е страотен
но е удар
и светлост жолтеникава
етеја пред тебе се распостила
само еден чекор правиш
и светлоста е се појака
уште еден чекор
и светлоста сега е заслепувачка
застануваш и чекаш
а светлоста се намалува
но гласови сега околу тебе
сега во хор викаат
Добредојде Господару
добредојде во сопственото царство
погледнуваш
а не веруваш на тоа што го гледаш
црви
купишта црви
некои мали

некои големи
 само еден стои на страна и молчи
 голем колку тебе
 сите повторно во хор викаат
 Зарем не не препознаваш
 ние сме ти
 ние сме твоја творевина
 ти не создаде
 во виугите нежни гдезда ни свиваше
 а кога мисла една ќе ти пролеташе
 не отфрлаше така бесчувствително
 зарем не не препознаваш
 секој ден ствараше по некој
 големиот стои и молчи
 молчи и со очи чудни те гледа
 чувствуваш во часот
 како и глас ти иде
 А кој си то Што само молк си зграбил
 тој повторно само молчи
 погледот го смирил
 Зошто ли молк си одбрал
 та нели си од хорот твој истороден
 и тогаш
 хорот во молк се претвора
 и глас слушаш
 но некако познат тие
 Та нели ме препознаваш Беднику
 Та јас сум Ти
 Ти и никој друг
 Та јас сум твојот сомнеж
 Сомнежот што го носеше одамна
 зарем не се секаваш
 зарем не паметиш низ какви голготи ме носеше
 зарем не се секаваш
 како секојдневно обилно ме хранеше
 зарем не се секаваш
 низ какви бури одевме

здружно
бевме нераздвојни с секојдневно
и сонот го делевме заедно
деноноќиа беа тоа
зарем слепецу
зарем не гледаше како ти изградив патека
патека Широка
толку Широка
Што со трк стигна овде
Да да
немој сега чудење на лице да ставаш
Јас сум твојот сомнеж
сопствениот сомнеж
се сомневаше во себеси
се плашеше да го направиш првиот чекор
чекор кој ќе те однесе
ете на многу светли патеки
но ти
ти се сомневаше постојано
и сега
сега кога ќе ти ја отворам ширно вратата
вратата на очајот
немој да ме проколнуваш
немој
немој таму
во тоа ширно царство да молиш
залудно е
бесцелно
попустое
таму
само премаленоста ќе ти ја подарат
папсаноста кр ти ја распостелат
погледот знај ќе ти го вкочанат
а вапај од грло ќе сакаш да пуштиш
знај нема да ти даде
билките посреѓни од тебе Ѓе бидат
Мисла само една ќе ти лета

како чекор напред да направиш
 време
 време ќе ти треба
 а тоа овде го нема
 а сега збогум
 збогум од мене ти вела
 само оди право
 знаеш назад не можеш
 оди
 и поглед не врти
 знаеш тука само празнотија ќе најдеш
 оди
 одиииииии
 Слушаш како за миг гласот се стишал
 светлост се гасне
 и повторно бледило едно
 тишина и ништавилот повторно
 сега моќно станува
 не сакаш од место да мрднеш
 не сакаш
 но сила те тера
 те турка кон напред
 и сама чекорите ти ги носи
 Час во итаница ти ги прави
 Час во спорост етеги
 немоќно се предаваш
 оставаш на случајноста која овде не постои
 да го направи своето
 одиш одиш
 се до оној момент додека малаксано и папсано не паднеш
 пред бледоста која е до тебе
 седнуваш на она што се нарекува земја
 а не е
 седнува бледоста до тебе
 и во некоја чудна креатура се претвора
 од час во час ја менува формата
 та не можеш да ја одредиш вистински

само незаинтересирано ја гледаш
 а и сеедно ти е што е тоа
 нешто налик рака преку рамо чувствуваш
 како нежно се простира

Евене
 сега и гласот и го слушаш
 евене повторно заедно
 не ме познаваш
 ајде само сетисе колкупати другарувавме
 ајде
 или не сакаш да се сетиш
 колкупати вака си седел
 колкупати вака во празно си гледај
 и мислите ретки кои ти доаѓаа ги мразеше
 да да ги мразеше и тоа вистински
 ја чувствував омразата толку добро
 што можев тогаш да господарам со тебе целосно
 зарем сега ќе кажеш дека не ме познаваш
 или повторно да те потсетам

Апатија

Мелаконија

Незаинтересираност

Депресија

и уште какви ли не зборови измислија за мене
 и какви ли не изрази кажааа за мене
 та мене ми е сеедно

јас сум јас

јас и не доаѓав не само кај тебе своеволно
 вие со своите тупи погеди ме наоѓавте
 вие со своите затворени мозоце ме каневте
 и ширум портите ми ги отвааравте
 вие само вие

вие самите и никој друг

јас само правев

она што вие сакавте

а го сакавте

некој малку
 негој долго
 та и ти сега кога повторно дојде кај мене
 не тагувај за она што изминало
 тоа тие минат миг
 кој и да сакаш неможиш
 ни ти ни било кој да го врати
 сега кога сме заедно
 сега кога можеме да станеме едно те исто
 да патуваме во чудесните и мрачни царства
 царства што ги создава умот
 тие се прекрасни и толку мрачни
 исполнети со разноразни креатури
 креатури што може само човековиот ум да ги створи
 да храни
 да ги одржува секојдневно во живот
 ајде дојди
 дојди ќе те понесам веднаш
 но можиш и да ме одбиеш
 но знај само едно
 следниот твој чекор
 овде
 Ѓе биде погрозоморен
 немора да ми одговориш
 доколку несакаш
 само завртиго погледот некаде на друго место
 за мене е тоа доволен знак дека бараш излез

Етеја дилемата повторно
 повторно ти простира непозната и чудна патека
 но сега тука и гласот можиш да си го слушниш
 и само одговор пушташ
 кој повеќе на вапај личи
НЕ БЛАГОДАРАМ

Тлото етего дрхти
 под нозете ти подигрува

Час посилно Час поспори
 те носи
 Час лево Час десно
 незнаеш на која страна да одиш
 и само стаписано на место стоиш
 чекај да се сурне нешто врз тебе
 но некоја рака ли е канца ли е те зграбува
 и во Шуплина те вовлекува
 негледаш ништо
 само стисокот го чувствуваш
 и болката на рацете
 те влечи со сила невидена
 а ветерот тука исплонет со ладнотија невидена
 во лице сурово те шиба
 те влечи непрекинато
 и долго долго
 се до оној миг кога ветерот се смирува
 но ладнотијата не заминува
 грубо на ладен мрамор те седнува
 и како виновник те гледа
 сега некој лик нејасен гледаш
 и канонада од обвиненија слушаш
 Ти
 Ти си виновен што сум тука
 бев створена како мисла Чиста
 неизвалкана
 полна со љубов
 дојдов кај тебе како желба една
 ти ти ја посака таа желба
 беше голема
 беше благородна
 беше убава
 и јас со мојата Чистота
 и јас со мојата љубов Живот и дадов
 живеев долго
 долго во твојата глава
 одев постојано од вијуга до вијуга

барав место згодно за седало да свиам
 но ти ти со својот постојан страв
 со твојата нерешителност
 со твојата колебливост ме уништи
 така ладно ме отфрли
 и на крајот празна желба ме нарече
 кукавичи на стравот ме предаде
 кој така радосно ме подзеде
 и овде во оваа ладнотија ме смести
 ми го подари мразот мој придружник вечен да биди
 ми го исклеса тронот во мраморот
 и сега гледаш ти седиш на него
 сега ликот јасно го гледаш мој
 зарем не
 ме препознаваш
 се секаваш
 не се труди овде солза да пуштиш
 дозволено тие
 но залудно е
 ќе се замрзне уште во око
 та како мрзулец ќе падне
 немој
 немој оправдување да бараш
 залудно е и бесцелно
 сепак те отргнав од живата кал
 во кој што требаше да паднеш
 и тогаш ти немаше спас
 и тогаш вечноста ќе беше твоја
 сега јас ќе те пуштам
 страотна цена ќе платам
 но оди кон излезот
 оди
 ќе имаш уште неколку искушенија
 но сега оди
 не го врти погледот назад
 шти и да се случи не се врти
 што и да слушнеш не се врти

само оди
и на други не им раскажувај
нема да ти веруваат
сега оди
зошто се уште гледам
во еден мал дел од твоето срце
живее вербата
затоа оди
малкумина успеале од тука да заминат
биди и ти од тие малкумина
затоа оди

Сега гледаш како пред тебе карпа црна
пукнатина една создава
која за миг покасно веќе во отвор станала
врата ќе да е
можеш простум да одиш
ете веќе и глаови од една страна слушаш
кои милозвучно те молат
Остани Остани тука
остани нема да се покаеш
та и онака си изгубен
знаеш дека повторно во лавиринт ќе те вратат
знаеш дека повторно кон повор ќе те завлечат
смерот во здуот не можат да го скријат
и колку да се прекрасни
нежни раце Чувствуваш
како во милување го претвораат
и повторно те мамат
за чекор во итаница не сториш
но знаеш дека илузија е тоа
иташ
и со полседниот грам на сила
што ете скриен некаде бил
иташ
а гласови во викот сега се
а раце во маваница се

итаШ
и несакаШ поглед на страна да пуштиШ
не што страв тие
што знаеш дека повторно измамен ќе бидеш
момен само еден
и пад повторен
раце нечии те стегнале за нозе
небаре пранги стогодиШни се
на гради тегобија ти легнала
небаре ала вековна заспала
здивот неможеш да го собереш
повторно гледаШ како мрак круг еден прави
обрачи свои стега
но искра евеја повторно од око блика
а уста шепот пушта
БОЖЕ ПРОСТИМИ
и гледај
повторно околу тебе
светлина блеснала
целиот скршен
преморен но со нова сила
тргнуваш кон
Ново Утро

Рецензија

Живот!?- Дали некој воопшто ја знае смислата на овој збор , неговата сила? Можеби и јас не ја знам, но сепак ќе го сподела моето мислење со вас. Некои смислата на животот ја гледаат во материјалното богатство, во парите. Мислат дека со нив ќе купат се, ќе ги купат и радоста и среќата. Но, не со пари сигурно нема да го постигнат потребниот мир во душата. На некои работи не можеш да им ставиш цена, не можеш да ги купиш или пак продадеш, тие се едноставно бесценети. Па, токму овие работи му ја даваат смислата на животот : љубовта, семејството, секој измината секунда од времето, пријателите и секако стекнатото знаење. Не баш секој може да ги поседува овие особини, заради таа реткост тие се незаменливи. Сега, секој овие пишани зборови ќе ги свати на свој начин. Убавината на животот не е во она што го имаш или пак сакаш да го имаш, не е ниту во златото, туку до личноста што ја имаш до себе, во нејзината поддршка, разбирање, помош и присутноста до тебе кога најмногу ти треба. Но, има и друго нешто во кое скриена лежи убавината на животот, а тоа е добрината. Секогаш кога ќе направиш добро дело, кога ќе бидеш до пријател кога најмногу му требаш, кога ќе се жртвуваш за некој да се чувствува подобро, ете тоа се моментите кога ќе почувствува едно чувство во градите, кое се нарекува среќа, кога ќе знаеш дека некому си помогнал. Делото е она што на крај се гледа и по што човекот ќе биде запомнет, а не по популарноста, моќта или парите , сега сигурно ќе се запрашате: „Па добро, што е тогаш смислата на нашето постоење?“. Одговорот на ова прашање можете да го откриете само доколку погледнете длабоко, длабоко во вашето срце. Јас сметам дека причината за постоењето е во тоа да ги направите среќни најмилите, да се борите против неправдата и да го направите светот подобро место за живеење. Па, поради тоа живејте да направите многу добрини и големи нешта. Нешта, токму како оваа поема, која дава надеж за едно Ново утро. поубаво и поблескаво Ново Утро.

Брано Јованоски

Кратка Биографија

Никодин Чернодримски- (Трајче Јованчески)

Сјајот на свездата под која сум роден повеќе не трепери така силно во оваа мирна и тивка ноќ,сега само невидливите очи на судбината ме гледаат од далечините,бдееќе над секој миг нероден,но ете Јас низ моите сеќавања се прашувам,каде ли отидоа во таа Светлосна Река сите минати животи,знам некој ќе рече..размислуваш за утопијата наречена Вечен Живот..не..ќе ви кажам..низ сите минати денови,месеци,години само ја раскажувал најубавата Балада за Бесмртната Душа, таа вистина која ме оплеменуваше,и ми подарува сила се до физичката смрт.

Напати кога одмолчував,моите соништа градеа мостови помеѓу сите желби и можности,одев,трагав,скитав,честопати на патеките каде што несмеав,и во тоа забрането,обичното го претворав во необично.

Па така

Додека се менуваа Еоните,го гледав мојот втиснат лик како се менува,менуваќи се ликот,се создаваа Напишаните Дела,тие Небесни Симфонии кои ми ги подари мојата Муза.Муза,која ме натера да ги поминам границите кои не им беа дозволени на смртниците.

Знам дека суптилно ме привлече и низ круговите на Данте,и ме натера да тагувам заедно со дождот на прагот каде што Јавето доаѓаше.

Напати бев принуден да ги купувам деновите,за да ја смирам разбрануваната тишина,тишина која се распрснуваше во секоја утринска пурпурност,и тогаш крадев од небото ситни златни зраци,ги пружав исто како дете дланките,и на секој заскитан облак го пишував нејзиното име,Музата,која ме Воздигна,но и ме турна во сите Бездни.

Ако некому му значат бројките тогаш 1964 е годината кога светлината се роди во моето срце,и блескаше се до последниот миг,некаде под Величенствената Маркова Грамада ,каде и сега во спокој под заштита на Месечината спие градот Прилеп.

Верувајтеми,несакам да бидам споменик на младоста,ја немам веќе мојата Муза Јана ,и храброста да отидам на нејзината хумка,но сепак припаѓаме на Бесконечноста,и таму во тие Бескрајни пространства ќе бидаме прегрнати со Антеријата на Љубовта.

А вам,вам,ви ги оставам сите напишани зборови,читајќи ги знам,ќе ги допрете сите невидливи светови,влегуваќи несвесно во вретеното на времето.

Стихозбирки

1.Арнаутска Жетва-2.Астра-3.Балканска Рапсодија-4.Бездомност-5.Ден Без Виделина,ноќ без Месечина-6.Дневникот на Еден Сонувач-7.Изгубени Мигови-8.Јавето Ако Некогаш Апстинира-9.Кај Си бе Другар-10.Како Станав Лита Сенка-11.Крилати Сми-12.Македонија и Сонцето-13.Мисловен Дневник-14.Мој Роде-15.Мозаик Од Мигови-16.Мртви

Сенки на Мртва Стража-17.На Спилите им раскажувам-18.Носталгични Ноќи-19.Од Небиднина крај Јавето дојдов-20.Огнени Виори-21.Ова не е Мојот Лик-22.Пагански Стихови-23.Пелин вода-24.По Патеките на Орфеј-25.Прилепски Ехо-26.Шепотот на Скриениот Дамар-27.Скрбот како Утеха-28.Трагач по Илузии-29.Успони и Падови-30.Во Метежот на Чувствата-31.Заборавени Спомени-32.Мртов Бунтовник-33.Спомени Собрани во Ковчег-34.Големиот Летач-35.Апокалипсата на Мртвото Време-36.Добредојде во Мојот Свет-37.Месечеви Сонети-37.Мислите на Еден Ерегор-38.Смарагдни Записи-39.Осамени Монолози-40.Во Пукнатините на Времето-41.Скрбот како Утеха-42.Ликот на Болката-43.Еретик-44.Последните седум дена на Љубовта-45.Моите Проштални Шепоти-46.Копиле на Судбината 47.Помеѓу Тишината и Животот-48.Оставете ме барем да Сонувам-49.Кукла на Судбината 50.Фенерите на Мојата Душа

Поеми

1.Ангелски Шепотења(напишана заедно со Даница Петровска-Дани од Куманово и Славица Славкова од Битола) 2.Браќа по Мрак-3.Десете Балкански Проклетства-4.Катадневно Тркало-5.Монолог со Паметникот-6.Ново Утро-7.Паганска Ода-8.Катакомбите на Ужасот 9.Пад Без крај

Драми

1.и сега Шо-2.Нова Кожа.

Романи

1.Последна Молитва-2.Пред Портите на Љубовта-3.Затворија Пандорината Кутија-4.Кара Севда-5.Злокобна Вистина-6.Кафез-7.Приказни кои не требало никогаш да бидат раскажани-8.Парче Душа-9.Ти Благодарам Месечино-10.Тајната на Нормандови-11.Првиот Ангел.

Монодрами

1.Ало Диоген на Линија.

Новела

1.Кога Животот беше Приказна.2.Ноќта кога започна се

Збирки Раскази

1.Бразда-2.Неизвесни Патеки-3.Номад во Душата-4.Од Сонот до Јавето-
5.Приказни од Малиот Сокак-6.Затворени Кругови-7.Молскавични
Мигови-8.Шепотот на Вечноста-9.Битпазарска Хроника-10.Прошетка по
Соништата.11.Грутка Земја

Автобиографија

1.Апостолите на Ѓаволот

Рецензија

Бранко Јованоски

Графички дизајн и изработка на Корицата

Александар Талески

Електронска Изработка на Стихозбирката

Веб Студио Вавилон

Поема

Никодин Чернодримски- Ново Утро

Скопје 2006 година

CIP-Каталогизација на публикацијата

Национална и Унервезитетска Библиотека “Св Климент Охридски”-Скопје

Ново Утро 2006 година 36 страни

ISBN-10 608-4778-66-6

ISBN-13 978-608-4778-66-0

EAN 9786084778660